

Петъръ, свършениятъ братъ Стефанъ, стройникъ Назари, гостъ Добромиръ, гостъ Лука...

Блюстители отвързаха по знакъ на царя посоченитѣ богомили, следъ това обвиха плещитѣ имъ съ тежка зердавена наметка.

Добромиръ се огледа наоколо. Далече, отъ единъ прозорець нѣкой размахна свѣтла кърпа. Бѣше Белослава. Той дигна рѣка за поздравъ, кимна съ глава. Тамъ, до стройната снага на девойката се тъмнѣеше другъ образъ — майка му. Още веднѣжъ той размахна рѣка.

Двама блюстители му напомниха, че отново ще го свържатъ, ако продължава да прави знаци на людетѣ.

Изведнѣжъ грохотътъ на тръпата утихна. Всичко се стаи, занѣмѣ.

Старець Мануилъ прострѣ бавно рѣце нагоре. Бледото му лице се издигна съ вдѣхновенъ унесъ къмъ небето. Гласътъ му, отначало тихъ, ала властенъ и ясенъ, се разлѣ като тръпнеща вълна наоколо:

— Нашата воля и нашиятъ копнежъ е билъ да изградимъ ново общество отъ съвременни люде и истински братя... Ние проповѣдваме чистота на духа и плътта, за да можемъ да стигнемъ до вътрешно просвѣтление и сливане съ Бога... Чрезъ своя животъ ние се освобождаваме отъ веригитѣ на земното, за да проумѣемъ чиститѣ и вѣчни истини, за да се роди въ нашата душа Христосъ... Защото той е носителъ на свѣтлината, а Сатанаилъ е носителя на тъмнината. Ние, земнитѣ твари, сме творение на тия две свѣчни начала: разумъ и плътъ, мракъ и зори, смъртъ и животъ... Духътъ, който е затворенъ въ плътта, копнѣе да се възвърне пакъ къмъ своя първоначаленъ Отець: духа, свѣтлината. Затова ние отричаме плътта и се стараемъ да победимъ земнитѣ наслади, защото Сатанаилъ е тѣхенъ господарь...

Бѣлградскиятъ митрополитъ поклати глава.

— Защо трѣбва Сатанаилъ да бѣде творецъ и господарь на земята?

— Сатанаилъ се е наричалъ Луциферъ и е билъ най-мощниятъ ангелъ на свѣтлината. Ала, обзетъ отъ безумна